

I.Sygn. akt XXV C 815/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXV Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR (del.) Michał Jakubowski

Protokolant: sekr. sąd. Aleksandra Mamrot

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2016 roku w Warszawie

sprawy z powództwa ***Banku (...) S.A. w W.***

przeciwko ***R. N.***

o zapłatę

orzeka

1. Zasądza od pozwanego R. N. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w W. kwotę 111.436,61 (sto jedenaście tysięcy czterysta trzydzieści sześć 61/100) złotych wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 103.762,91 (sto trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt dwa 91/100) złotych za okres od dnia 1 marca 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego R. N. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w W. kwotę 1051,66 (tysiąc pięćdziesiąt jeden 66/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.
3. Nakazuje kasie Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie zwrócić na rzecz powoda Banku (...) S.A. w W. kwotę 364 (trzysta sześćdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu nadpłaty opłaty od pozwu.

Sygn. akt XXV C 815/16

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 19 stycznia 2016 r. przeciwko pozwanemu R. N. domagał się zapłaty kwoty 109.044,55 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty należności głównej 103.762,91 zł, liczonymi od dnia 8 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, a także kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę pożyczki konsolidacyjnej, z której pozwany się nie wywiązał, wskutek czego całość zadłużenia stała się natychmiast wymagalna. Pomimo kierowanych do pozwanego wezwań do zapłaty, nie spłacił on wymagalnej wierzytelności (pозew, k. 4-9).

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu w Warszawie (postanowienie – k. 10).

Kontynuując postępowanie przed Sądem właściwości ogólnej, tj. Sądem Okręgowym w Warszawie, powód został wezwany zarządzeniem z dnia 21 marca 2016 r. do sprecyzowania, co składa się na dochodzoną pozwem kwotę oraz jakich odsetek i od jakich kwot strona powodowa żąda od pozwanego (zarządzenie – k. 68).

Pismem procesowym z 7 kwietnia 2016 r. (pismo – k. 71-72; data nadania – k. 74) powód w wyznaczonym terminie sprecyzował, iż dochodzona pozwem należność na dzień 1 marca 2016 r. wynosi 111.436,61 zł i składa się na nią należność główna w wysokości 103.762,91 zł, odsetki umowne naliczone od należności głównej za okres od 9 czerwca 2015 r. do 1 grudnia 2015 r. (w wysokości 5041,78 zł) oraz odsetki umowne za opóźnienie od należności głównej za okres od 10 lipca 2015 r. do 29 lutego 2016 r. (w wysokości 2631,92 zł). Nadto powód zaznaczył, iż domaga się dalszych odsetek umownych za opóźnienie od 1 marca 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w skali roku.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 26 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 75).

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany żądał oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut prekluzji dowodowej wskazując, iż powód nie sprostał obowiązkowi przedstawienia we właściwym czasie, tj. w pozwie z dnia 19 stycznia 2016 r. wszelkich twierdzeń i dowodów na ich poparcie, a także okoliczności faktycznych - przez co powinny być one pominięte w dalszym toku postępowania. Pozwany zakwestionował także prawdziwość dokumentów na które powołał się powód, w tym umowy pożyczki, z której powód wywodzi swoje roszczenie – w tym zakresie pozwany wskazał, że dokumenty dołączone do pozwu zostały złożone w kserokopiach, a więc nie mają wartości dowodowej. Zarzucił też, iż przedmiotowa umowa pożyczki, na którą powołuje się powód jest nieważna, gdyż z przedłożonych dokumentów nie wynika, aby osoby podpisujące umowę były umocowane do działania w imieniu banku. Nadto podniósł, że powód nie przedstawił żadnych dowodów na przekazanie środków pieniężnych z umowy pożyczki pozwanemu. Zarzucił też, że wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 1 marca 2016 r. na który powołuje się powód został podpisany przez osoby, których umocowanie do dokonania tej czynności nie zostało w żaden sposób wykazane. Nadto podniósł, że powód nie uzasadnił wysokości i sposobu wyliczenia kwot wskazanych w wyciągu – zaprzeczył jednocześnie istnieniu wiarygodności stwierdzonej wyciągiem z ksiąg bankowych. Zdaniem pozwanego, samo powołanie się na umowę bankową i wyciąg z ksiąg bankowych, nie stanowi dowodu istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia. Dołączone do pozwu dokumenty są niewystarczające do uwzględnienia powództwa, w ocenie pozwanego (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 81-91).

Strony w toku procesu podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 10 marca 2015 r. pomiędzy Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a R. N. została zawarta umowa pożyczki konsolidacyjnej nr (...). Umowę w imieniu banku podpisały M. B. i K. P. - mające umocowanie do dokonania tej czynności (pełnomocnictwa, k. 122-123). Całkowita kwota pożyczki do wypłaty na podstawie umowy (tj. kwota pożyczki łącznie z kredytowanym kosztem ubezpieczenia spłaty pożyczki) wyniosła 126.654,84 zł (§ 2 ust. 1 umowy). Okres spłaty pożyczki strony ustaliły na 84 miesiące (§2 ust. 2 umowy). Spłata miała następować w ratach równych, a wysokość miesięcznej raty ustalono na kwotę 2023,01 zł, z wyjątkiem ostatniej raty pożyczki, zwanej ratą wyrównującą (§ 2 ust. 7 i 8 umowy). Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 173.422,66 zł przy założeniu, że pożyczkobiorca dokonuje terminowej spłaty pożyczki (§ 3 ust. 6 umowy). Spłata pożyczki miała następować poprzez obciążanie przez bank rachunku wskazanego w umowie wyłącznie do wysokości wolnych środków (§ 5 umowy). W przypadku niewykonania przez pożyczkobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, bank mógł obciążyć pożyczkobiorcę następującymi kosztami:

1) kosztami czynności monitorujących, o których mowa w ust. 6, określonymi w Cenniku usług,

2) kosztami sądowymi, których wysokość określa ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w tym opłatą pobieraną od wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu,

3) niezbędnymi kosztami jakie bank będzie zmuszony ponieść

w przypadku prowadzenia działania przez pełnomocników, przed sądami oraz organami administracji publicznej, w zakresie niezbędnym do dochodzenia swoich roszczeń powstałych w związku z niewykonaniem przez pożyczkobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw,

4) kosztami postępowania egzekucyjnego, których wysokość określa ustawa z 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji oraz ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (§ 9 ust. 3 umowy).

W przypadku braku spłaty zobowiązań w ustalonym terminie, począwszy od dnia następnego, niespłacona kwota pożyczki traktowana jest jak zadłużenie przeterminowane z oprocentowaniem dla tego rodzaju zadłużenia określonym w Cenniku usług (§ 9 ust. 5 umowy). Umowa może zostać rozwiązana przez każdą ze stron na warunkach i w trybie przewidzianym w Regulaminie (§ 16 umowy).

W zakresie roszczeń banku wynikających z tytułu umowy pożyczki

nr (...) zawartej w dniu 10 marca 2015 r., pożyczkobiorca poddał się egzekucji w trybie art. 97 ust. 1-2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo Bankowe oraz wyraził zgodę na wystawienie przez Bank bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 161.859,22 PLN wynikającej z Umowy w przypadku nie wywiązania się z zobowiązań

(dowód: oryginał umowy pożyczki konsolidacyjnej, k. 16-17; oryginał wniosku kredytowego pozwanego, k. 106-107; oryginał oświadczenia o poddaniu się egzekucji – k. 18).

Wypłata środków z umowy pożyczki w wysokości 126.654,84 zł na rachunek pozwanego nastąpiła w dniu 11 marca 2015 r. (zestawienie transakcji na rachunku bankowym – k. 19; wyciągi łączone, k. 20-41).

Zgodnie z postanowienia Regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A., w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, otrzymania przez bank od organu egzekucyjnego zawiadomienia o zajęciu wierzytelności z tytułu kredytu albo utraty przez Kredytobiorcę zdolności kredytowej Bank może wypowiedzieć Umowę

z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia Umowy (§ 11 ust 1 pkt 4 regulaminu, k. 42-43). Bank ma prawo również wypowiedzieć umowę,

z zachowaniem terminu wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4,

w przypadkach umów zawartych od 1 grudnia 2011 roku o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 PLN albo równowartości tej kwoty w innej walucie niż polska, jeżeli kredytobiorca nie zapłaci w terminie jednej pełnej raty kredytu za co najmniej jeden okres płatności w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, i o ile w terminie 7 dni od daty otrzymania przez kredytobiorcę wezwania do zapłaty kredytobiorca nie spłaci zadłużenia wynikającego z treści wezwania (§ 11 ust. 4 pkt 2a regulaminu). Wypowiedzenie umowy kredytu staje się skuteczne z chwilą otrzymania przez kredytobiorcę wypowiedzenia listem poleconym lub w przypadku doręczenia go bezpośrednio do rąk Kredytobiorcy (§ 11 ust. 5 regulaminu). Najpóźniej w ostatnim dniu okresu wypowiedzenia umowy, kredytobiorca jest zobowiązany do spłaty całości kredytu w wysokości wskazanej w umowie wraz z odsetkami należnymi bankowi (§ 13 ust. 2 regulaminu, k. 42-43).

W związku z zaległościami w płatnościach, pismem z dnia 9 października 2015 r., powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki, zachowując 30-dniowy termin wypowiedzenia. Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 3 listopada 2015 r. (dowód: oryginał wypowiedzenia umowy pożyczki – k. 110; oryginał potwierdzenia odbioru – k. 45).

Pismem z 8 grudnia 2015 r., doręczonym w dniu 16 grudnia 2015 r., powód ostatecznie wezwał pozwanego do spłaty całości zadłużenia, które na dzień

8 grudnia 2015 r. wyniosło 109.044,55 zł, w tym: należność główna (103.762,91 zł), odsetki umowne naliczone od należności głównej od 09-06-2015 r. do 01-12-2015 r. (5041,78 zł) naliczone wg stałej stopy procentowej w wysokości 8,77% w skali roku oraz odsetki przeterminowane w kwocie 239,86 zł naliczone od 10-07-2015 r.

do 07-12-2015 r. (dowód: oryginał wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 47).

Na dzień 1 marca 2016 r. zadłużenie pozwanego wobec powoda z tytułu umowy pożyczki konsolidacyjnej nr (...) wynosiło łącznie 111.436,61 zł

i obejmowało: należność główną w wysokości 103.762,91 zł, odsetki umowne naliczone od należności głównej od 09-06-2015 r. do 01-12-2015 r. w wysokości 5041,78 zł oraz odsetki przeterminowane w kwocie 2631,92 zł naliczone od 10-07-2015 r. do 29-02-2016 r. (dowód: oryginał wyciągu z ksiąg banku – k. 48).

Powyższy stan faktyczny znalazł potwierdzenie w dowodach z oryginałów i sporządzonych na ich podstawie kserokopii dokumentów dołączonych do akt sprawy, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie, wbrew stanowisku strony pozwanej, nie może budzić wątpliwości fakt zawarcia umowy pożyczki nr (...) z dnia 10 marca 2015 r.

– powód przedstawił w tym zakresie oryginał umowy, na którym widnieją podpisy stron. Przy czym, skutecznie wykazał także, że osoby, które podpisały się na umowie pożyczki w imieniu banku, były do tego umocowane.

Odnośnie podnoszonego przez pozwanego zarzutu prekluzji dowodowej

i argumentów na poparcie tezy, iż pominięte powinny być wszelkie twierdzenia, dowody i okoliczności faktyczne, których powód nie przedstawił w pozwie z dnia

19 stycznia 2016 r. – należy zauważyć, że pozew ten został złożony w postępowaniu elektronicznym w dniu 19 stycznia 2016 r., do którego stosuje się przepisy

o postępowaniu upominawczym z odrębnościami wynikającymi z przepisów dla niego właściwych. O ile w „zwykłym” postępowaniu upominawczym powód zobligowany jest do dołączenia do pozwu wszelkich dokumentów, na których opiera swoje roszczenie, o tyle w postępowaniu elektronicznym powód zobowiązany jest jedynie do wskazania dowodów potwierdzających jego twierdzenia, nie ma natomiast obowiązku ich dołączenia do pozwu. Co więcej w postępowaniu tym nie dołącza się odpisów pisma, załączników ani pełnomocnictwa. Tym samym zarzuty pozwanego, który wywodził, że powód nie sprostował obowiązkowi przedstawienia we właściwym czasie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, nie mogły zostać uwzględnione.

Należy mieć na uwadze, że elektroniczne postępowanie upominawcze jest dwufazowe i jeżeli nie zakończy się przed sądem elektronicznym, jest kontynuowane przed sądem właściwości ogólnej na ogólnych zasadach procesowych – tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy, któremu przekazano sprawę, na zasadach ogólnych wezwał więc powoda do sprecyzowania powództwa i uzupełnienia jego braków, a powód w terminie sprostował temu obowiązkowi. Nie doszło przy tym do zmiany powództwa – wbrew stanowisku pozwanego – a jedynie do jego doprecyzowania. Już samo bowiem porównanie treści pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jak

i dalszej korespondencji procesowej powoda złożonej przed Sądem właściwości ogólnej - pozwala na stwierdzenie, iż powód od początku dochodził tej samej należności. Różnica w wysokości żądania pozwu – 109.044,55 zł (pozew elektroniczny

– k. 4) i 111.436,61 zł (pismo doprecyzowujące – k. 71) – wynika wyłącznie z faktu, że

w piśmie z 6 kwietnia 2016 r. (k. 71) powód doliczył po prostu do kwoty żądania odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od 10 lipca 2015 r. do 29 lutego 2016 r., tj. do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc sporządzenia pisma doprecyzowującego; natomiast w pozwie elektronicznym odsetki te, były siłą rzeczy obliczone za krótszy okres. Pozostałe składowe żądania pozwu nie zmieniły się

i obok odsetek ustawowych za opóźnienie obejmowały należność główną

w wysokości 103.762,91 zł oraz odsetki kapitałowe (umowne) za okres od 9 czerwca 2015 r. do 1 grudnia 2015 r. Z kolei rozbieżności w kwestii prawidłowego określenia kwoty należności głównej podanej w piśmie procesowym z dnia 1 marca 2016 r. (

k. 14) były wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej strony powodowej – z treści pisma wynikało, iż wartość przedmiotu sporu wynosiła 103.762,91 zł, natomiast całkowita kwota zadłużenia wynosiła 109.044,55 zł. Błędna natomiast została zapisana kwota należności głównej która po zsumowaniu nie dawała łącznej kwoty długu, co wskazywało wprost na błąd przy wpisaniu rozbitcia długu. Warto zauważyć, iż do pozwu został dołączony wyciąg z ksiąg banku, zawierający prawidłową kwotę należności głównej. Także późniejszym piśmie doprecyzującym z dnia

6 kwietnia 2016 r. ta omyłka została sprostowana – nie miała ona zatem istotnego wpływu na dalszą część procesu.

Idąc dalej należy zauważyć, że zgodnie z art. 217 § 2 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W niniejszej sprawie Sąd uznał, że dopuszczenie dowodów zgłoszonych przez powoda w postępowaniu przed Sądem właściwości ogólnej, tj. zestawienia wyciągów za okres marzec 2015

do stycznia 2016 roku, zestawienia transakcji za okres marzec 2015 do stycznia 2016 roku czy też uaktualnienie salda zadłużenia - w żaden sposób nie spowoduje wydłużenia procesu.

Odnosząc się do dalszych zarzutów pozwanego należy zauważyć, że wskazywał on na nieważność umowy pożyczki podnosząc, że dołączone do pozwu dokumenty przedłożone zostały w kserokopiach, zatem nie mają wartości dowodowej, a nadto podnosił, że nie wykazano, gdzie faktycznie doszło do zawarcia umowy pożyczki oraz czy osoba działając w imieniu powoda posiadała stosowne umocowanie do działania. Trudno uznać przy tak skonstruowanych zarzutach za niedopuszczalne, czy spóźnione, dołączenie przez powoda do akt sprawy dokumentów w oryginałach, wykazujących powyższe okoliczności.

Zgodnie z oryginałem umowy pożyczki dołączonej do akt, została ona zawarta w placówce banku numer (...) w W.. Należy zgodzić się

z powodem, że osoby obsługujące klientów w placówkach bankowych działają

w imieniu i na rzecz podmiotu dla którego pracują. Dodatkowo powód przedstawił odpisy pełnomocnictw osób, które w imieniu banku złożyły podpisy na umowie pożyczki - tym samym nie budzi wątpliwości, że umowę podpisały osoby uprawnione.

Idąc dalej, pozwany podnosił, iż zgodnie z postanowieniami spornej umowy (§ 1 ust. 2) zostaje ona zawarta pod warunkiem pozytywnej weryfikacji pożyczkobiorcy przez powoda. Z tego zapisu umowy pozwany wywodził, iż brak przedstawienia stosownym i odrębnym dokumentem weryfikacji pożyczkobiorcy powoduje, iż nie doszło do zawarcia umowy. Zarzut pozwanego w tym zakresie opierał się na braku dokładnej analizy zapisów § 1 umowy. Bezsprawnie bank uzależniał uruchomienie pożyczki od pozytywnej weryfikacji oświadczeń zawartych we wniosku i umowie, jednak wykładania literalna tego zapisu nie mówiła wprost, iż pożyczkobiorca zostanie powiadomiony osobnym dokumentem o fakcie pozytywnej weryfikacji. Przedmiotowy zapis wskazuje natomiast, iż w przypadku pozytywnej weryfikacji pożyczkobiorcy z jednoczesnym obniżeniem kwoty przyznanej pożyczki, bank powiadomi pożyczkobiorcę osobnym piśmie. W § 1 ust. 4 umowy, zostało przy tym wskazane wprost, iż za datę zawarcia umowy przyjmuje się dzień uznania rachunku pożyczkobiorcy wskazanego w umowie do rozliczenia pożyczki. W przedmiotowej sprawie powód zweryfikował pozytywnie dane zawarte we wniosku i umowie pożyczki, a następnie na potwierdzenie owych czynności dokonał uznania rachunku bankowego kwotą przyznanej pożyczki. Na potwierdzenie wypłaty środków w wysokości identycznej z kwotą wpisaną

w umowie pożyczki, powód jako dowód przedstawił elektroniczny wyciąg rachunku bankowego (...) oraz rachunku pożyczki. Zgodnie z zapisami wyciągu do rachunku bankowego pozwanego, w dniu 11 marca 2015 roku doszło do uruchomienia środków w kwocie 126.654,84 zł. Na kwotę tę składały się:

52.448,85 zł. - środki wypłacone bezpośrednio na konto powiązane z pożyczką,

25.492,83 zł. - środki z tytułu skredytowanej kwoty ubezpieczenia (operacja opisana na wyciągu przy rachunku pożyczki jako wypłata kwoty 77.941,68 zł. w tym kwota ubezpieczenia 25.492,83 zł),

48.713,16 zł. - środki na spłatę zobowiązań z tytułu innych pożyczek pozwanego.

Mniejsza wypłata środków na rachunek pozwanego wynikała wprost z zapisów umowy pożyczki (§ 2 i § 11), zgodnie z którymi - w trakcie zawarcia umowy pożyczki doszło do skredytowania kwoty ubezpieczenia pożyczki, a nadto w chwili zawarcia umowy konsolidacyjnej rozwiązaniu uległy pożyczki o numerach (...) oraz (...). Z tego też tytułu wypłacone środki z pożyczki miały zostać pomniejszone o kwotę spłaty na poczet ww. długu. Fakt ten znajduje odzwierciedlenie w wyciągu z marca 2015 r. Tym samym bezzasadny okazał się zarzut pozwanego, jakoby powód nie przedstawił żadnych dowodów na przekazanie środków pieniężnych z umowy pożyczki pozwanemu, ani wysokości tych środków.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut, iż nie doszło do zawarcia umowy ubezpieczeniowej do umowy pożyczki. Już z treści samego wniosku kredytowego z dnia 10 marca 2015, dołączonego do akt sprawy i podpisanego przez pozwanego wynika, że powód przystąpił do umowy grupowego ubezpieczenia pożyczki nr (...).

Idąc dalej należy odnotować, że pozwany kwestionował prawidłowość uwierzytelnienia dołączonych do akt sprawy dowodów w postaci wyciągów z ksiąg banku, zestawienia transakcji oraz potwierdzenia sald na rachunkach pozwanego – w tym zakresie wskazując, iż elektroniczne wyciągi do rachunków winny zostać prawidłowo uwierzytelnione przez notariusza, adwokata lub radcę prawnego. Zgodnie jednak z art. 7 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz. U.

z 2015 r., poz. 128 ze zm.) oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w formie elektronicznej. Wskazany wyżej dokument, załączony jako dowód do akt sprawy, został wygenerowany elektronicznie i wbrew twierdzeniom pozwanego, nie wymagał pieczęci ani podpisu. W aktualnym obrocie prawnym wskazana forma elektroniczna funkcjonuje od 8 października 2008 r. i jest powszechnie znana w obrocie handlowym. Tak wygenerowany dokument nie musi być potwierdzony za zgodność z oryginałem, gdyż sam w sobie jest oryginałem.

Pozwany podnosił także, iż wyciąg z ksiąg bankowych nie stanowi dokumentu urzędowego i nie może być dowodem istnienia zobowiązania. Należy zauważyć, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 Prawa bankowego został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95 ust. 1a o treści: "moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym" ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 613), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 r. Powyższe nie oznacza jednak, że powód w niniejszym postępowaniu nie udowodnił zgłoszonego roszczenia. Przedstawione do akt sprawy wyciągi z ksiąg banku wprawdzie nie mają mocy dokumentu urzędowego, jednakże są traktowane nadal jako dokument prywatny podlegający swobodnej ocenie dowodowej Sądu. Podobny charakter ma także dowód prywatny w postaci zestawienia transakcji na rachunku bankowym. Sąd miał zatem prawo ocenić wskazane dowody w trybie art. 233 k.p.c. – w efekcie uznając, że dokumenty te stanowią dowód istnienia zobowiązania i jego wysokości, w szczególności, że zostały podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzone czytelną i oryginalną pieczęcią banku.

Przechodząc do kolejnych zarzutów pozwanego należy odnotować, że kwestionował on brak możliwości sprawdzenia czy pozwany pozostawał w zwłoce oraz czy dokonywał jakichkolwiek spłat. Przedmiotowe fakty zostały jednak udowodnione przez powoda poprzez załączenie zarówno wyciągów łączonych do rachunków bankowych pozwanego, zestawienia transakcji oraz wyciągu z ksiąg banku. Z treści załączonych wyciągów można prześledzić historię spłat. Na wyciągu do rachunku bankowego służącego do obsługi pożyczki zostało utworzone stałe zlecenie spłaty pożyczki. Każda ze spłat miała odzwierciedlenie na wyciągu do pożyczki, gdzie opis transakcji wskazywał na poczet jakiego rodzaju zadłużenia została zarachowana spłata (kapitał, odsetki umowne, odsetki przeterminowane). Dodatkowo w sytuacji spłaty pełnej raty pożyczki na załączonym wyciągu zmniejszała się liczba rat do spłaty. Tym samym w świetle harmonogramu spłaty, można odczytać, czy pozwany był w zwłoce ze spełnieniem świadczenia, co w świetle przedłożonej dokumentacji jest niewątpliwe.

Kontynuując, pozwany wskazał na brak wykazania przez powoda precyzyjnego sposobu naliczania zadłużenia. Należy jednak zauważyć, że do akt sprawy dołączono wyciągi z ksiąg banku, z których wynika kwota zadłużenia, a sam wyciąg wskazywał zarówno stopy procentowe zadłużenia, kwoty wyliczonych odsetek umownych, jak i przeterminowanych oraz daty początkowe i końcowe pozwalające skontrolować kwotę zadłużenia.

Pozwany zarzucał także brak wymagalności roszczenia i brak wykazania doręczenia wypowiedzenia. Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że dokument w postaci wypowiedzenia został przygotowany w dniu 9 października 2015 r. Przedmiotowemu pismu został nadany numer stanowiący jego identyfikator (...). Przedmiotowy dokument został nadany na adres pozwanego w dniu 10 października 2015 r. Dodatkowo na zwrotnym potwierdzeniu dołączonym do koperty znajdował się przypisany niepowtarzalny identyfikator oznaczony jako (...). Dokument wypowiedzenia został odebrany w dniu 3 listopada 2015 r. przez E. N. i od tej daty zaczął biec 30-dniowy termin wypowiedzenia. W treści wypowiedzenia została przywołana podstawa prawna, tj. § 11 ust. 4 pkt 4 Regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A. Osoby podpisane pod treścią wypowiedzenia miały umocowanie do działania w imieniu powoda, co zostało wykazane w toku procesu. Z treści umowy pożyczki wynika przy tym (§ 18), że pozwany potwierdził odbiór Regulaminu przed podpisaniem finalnej umowy.

Pozwany podnosił przy tym zarzut, iż dokument wypowiedzenia nosił charakter wypowiedzenia warunkowego i dotyczył tylko świadczenia przeterminowanego, przez co nie można mówić o skutecznym wypowiedzeniu całej umowy. Sąd podziela stanowisko powoda co do tego, że w obrocie konsumenckim najdotkliwszą karą dla konsumenta jest pełna wymagalność roszczenia i wszczęcie działań egzekucyjnych. Instytucje finansowe w swoich działaniach mając na względzie fakt, iż proces sądowy i egzekucja powinny być ostatecznością starają się doprowadzić do sytuacji, w której osoby pragnące kontynuować współpracę z bankiem spłacają zadłużenie przeterminowane w okresie biegu wypowiedzenia, czym doprowadzają swój dług do stanu „normalności”. Literalne brzmienie wypowiedzenia jasno wskazywało jednak skutek braku skorzystania przez pozwanego z ostatniej szansy, a mianowicie kwota zadłużenia stawała się kwotą zadłużenia przeterminowanego. Ponadto jednoznacznie wynika z niego, iż powód wzywa do spłaty całości zadłużenia na kwotę 130.150,98 zł. Zatem mając na uwadze, że powód przedstawił dokument zawierający wypowiedzenie umowy pożyczki, jego treść, jak i zwrotne potwierdzenia jej odbioru – należy uznać, że powód wykazał, iż dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy, a tym samym całość roszczenia stała się natychmiast wymagalna.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c. przez umowę pożyczki, dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Z uwagi na powyższe, Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione i orzekł jak w punkcie 1 wyroku zasądzając na rzecz powoda od pozwanego dochodzoną kwotę.

Powód dochodził również odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, liczonych od kwoty należności głównej (103.762,91 zł) do dnia zapłaty. Powództwo także w tym zakresie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż niewątpliwie wierzycielowi przysługują odsetki umowne. Zgodnie z treścią art. 481 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia

1 stycznia 2016 r., maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może

w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2 1), które, należą się – w myśl § 2 cytowanego przepisu – w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Tym samym roszczenie powoda odnośnie odsetek należało uwzględnić w zakresie, w jakim odsetki umowne nie przekraczają maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku. O odsetkach orzeczono, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 1 marca 2016 roku, z tym dniem bowiem roszczenie powoda było już od dawna wymagalne.

O kosztach procesu orzeczono, w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. uznając stronę pozwaną za przegrywającą niniejsze postępowanie i zasądzając od niej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu. Na koszty procesu składały się: opłata od pozwu – 1000 złotych, koszty poświadczeń notarialnych – 7,38 zł (k.49), 14,76 zł (k.119), 14,76 zł (k.121), 7,38 zł (k.122), 7,38 zł (k.123).

W pkt 3 sentencji wyroku Sąd zawarł natomiast rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu stronie powodowej różnicy między opłatą (od pozwu) pobraną a opłatą należną, stosownie do treści art. 80 ust. 1 u.k.s.c.. W związku z tym, iż opłata od pozwu wynosiła 1000 złotych, nakazano zwrot stronie powodowej nadpłatę w/w opłaty w wysokości 364 złotych.